

De Geest van God daalde als een duif op Jezus neer.

De Bijbel vertelt ons dat de Geest van God op Jezus neerdaalde als een duif.

Een duif, het symbool van vrede, schoonheid en hemelse onschuld. Een duif is geen dwingende roofvogel, die voortdurend van zich afbijt en zoekt naar een volgende prooi. God symboliseert Zijn eigen Geest met de duif, en zo komt het dan ook dat waar de duif van Gods Geest neerdaalt, de vrede regeert. Nog steeds draagt hij het olijftakje in zijn snavel met zich mee, om ons te tonen dat de weg naar God weer geopend is. De relatie tussen God en mens is hersteld. Liefde, vrede en een teder geloof omringen ons. Kille, onvruchtbare en zelfzuchtige harten worden veranderd. Angst en wanhoop verdwijnen en het innerlijk van de mens wordt omgevormd tot een vruchtbare akker waar hoop, geluk en goedheid ontspruiten. Paulus schrijft er ook over: “Maar de Heilige Geest brengt ons tot betere dingen: Liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, mildheid, trouw, tederheid en zelfbeheersing.

Maar wij kunnen nog iets anders leren van de duif, en ook die vergelijking gaat op met de Geest van God. Een duif landt niet graag waar hij niet gewenst is en schrikt snel op als hij hardheid ontmoet. Zo is ook de Geest van God teder en zal die niet neerdalen waar die niet gewenst is. De Geest daalt juist neer op een nederig en gebroken hart, en maakt zich bekend bij mensen die niet steeds alle touwtjes zelf in handen willen hebben. Het was niet voor niets dat Jezus ons vertelde dat het juist de zachtmoedige mensen zijn die de aarde uiteindelijk zullen beërvan,* en niet de sterkste, de machtigste of de meest getalenteerde.

De Geest zoekt mensen die zich durven terugtrekken in de stilte van het gebed zodat de duif weet dat hij daar gewenst is. Jezus is het beeld van geduld en begrip. Hij brengt rust en vertrouwen, maar ook Hij komt alleen op de plaatsen waar Zijn Geest gewenst is en vrijwillig binnen wordt gevraagd. Hij dringt zich nooit aan iemand op en manipuleert niemand. Waar Hij binnenkomt begint het licht te stralen en komt het leven tot bloei en verdwijnen de onreinheid en het duister. Maar hoe anders is het met een hongerige roofvogel, die met zijn priemende ogen de velden afstroopt om te zien op welke prooi hij zich kan storten.

Zo zijn er mensen in deze wereld die als roofdieren rondgaan, en in wezen geen andere moraal volgen dan het recht van de sterkste. Over de geest die deze mensen voortdrijft heeft Paulus het ook: “Overspel, ontucht, vuiligheid en losbandigheid; afgoderij en spiritisme; haat, ruzie, nijd, drift, rivaliteit, onenigheid, sektarisme, en meer van dergelijke dingen.” Zulke dingen liggen besloten in de menselijke natuur, en daar hebben wij allemaal mee te maken. Juist daarom heeft God Zijn duif gestuurd. Wij kunnen onszelf niet ‘goed’ maken, of onze weg naar de hemel verdienen, en dat vraagt God ook niet van ons. Hij vraagt slechts van ons om plaats te maken voor de duif van Zijn Geest, door ons terug te trekken in de stilte van Zijn aanwezigheid. Dan zal de Geest ons zelf omvormen naar het beeld dat Hij voor ogen heeft. Dan kunnen ook wij, op onze beurt, als vredesduiven uitvliegen om de wereld niet alleen te vertellen over die grote liefde, maar zullen wij die liefde ook daadwerkelijk meedragen zodat anderen zich aan het vuur van Gods liefde mogen verwarmen.

Mattheüs 3:16
Galaten 5:22-23
Mattheüs 5:5

